

EXPUNERE DE MOTIVE

Prezenta propunere legislativă are ca scop principal îmbunătățirea cadrului normativ privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut.

Astfel, legea în vigoare utilizează sintagma „programe de recuperare” pentru a descrie scopul exercitării profesiei de fizioterapeut. Această formulare este improprie și creează confuzii majore în aplicarea legii, întrucât programul de recuperare reprezintă un demers complex, multidisciplinar și coordonat de medicul specialist, care poate include medicație, intervenții de medicină fizică și reabilitare, infiltrații, terapii psihologice sau ocupaționale, precum și alte servicii din afara competenței fizioterapeutului. În realitate, fizioterapeutul nu implementează programul total de recuperare al pacientului, ci programul de fizioterapie, parte integrantă a acestuia, elaborat și aplicat în limitele competențelor profesionale prevăzute de lege. Această necorelare este evidentă în raport cu art. 13 din aceeași lege, care definește în mod expres activitățile specifice profesiei, incluzând stabilirea nevoii de intervenție specifică, elaborarea planului fizioterapeutic și aplicarea intervențiilor de fizioterapie. Menținerea termenului „program de recuperare” la art. 2 produce o contradicție directă cu prevederile art. 13 și conduce la interpretări eronate privind rolul fizioterapeutului, cu riscul de a se interpreta ca fiind o suprapunere a competențelor acestuia cu cele ale medicului specialist.

De asemenea, utilizarea termenului „recuperare” este nearmonizat cu terminologia internațională stabilită de World Physiotherapy, care definește profesia prin evaluare, diagnostic funcțional, planificare și implementare a intervențiilor de fizioterapie, și nu prin derularea unor programe generale de recuperare. Această distincție este reflectată și în reglementările naționale actuale, în special în Ordonanța de urgență nr. 83/2000 privind serviciile publice conexe actului medical cu modificările și completările ulterioare, act normativ care delimitează în mod explicit serviciile conexe de serviciile medicale și stabilește cadrul juridic al exercitării acestora. În acest context, fizioterapia este reglementată ca serviciu conex actului medical, distinct de activitățile medicale de recuperare, ceea ce confirmă necesitatea alinierii textului Legii nr. 229/2016 la terminologia și structura normativă în vigoare. În practică, această confuzie terminologică a generat dificultăți pentru furnizori, Ministerul Sănătății, CNAS, angajatori și alte instituții, afectând delimitarea între serviciile medicale de medicină fizică și reabilitare și

serviciile conexe actului medical de fizioterapie. Din acest motiv, clarificarea textului legal devine esențială pentru asigurarea unei aplicări corecte și uniforme a legislației, pentru evitarea suprapunerii atribuțiilor profesionale și pentru protejarea atât a pacienților, cât și a fizioterapeuților.

Completările propuse la art.7 și art.7¹ au în vedere obligația prevăzută în Directiva (UE) 2021/1883 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2021 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt 8 calificate și de abrogare a Directivei 2009/50/CE a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 382 din 28 octombrie 2021. Este necesară, de asemenea, soluționarea situațiilor determinate de utilizarea de echipe comune sau străine de fizioterapeuți în cadrul acțiunilor umanitare, didactice, schimburilor de experiență sau situațiilor de urgență care necesită exercitarea profesiei de personal din state terțe. Scopul este transpunerea directivei europene 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, modificată și completată cu directiva 2013/55/UE, directivă care trebuia transpusă în legislația națională până la 18.01.2018.

Se impune introducerea unui nou articol care să reglementeze în mod explicit condițiile de acces și exercitare a profesiei de fizioterapeut, care derivă din disfuncționalitățile majore acumulate în ultimii ani, generate în principal de existența a două programe universitare distincte care conduc la aceeași profesie reglementată, situație unică în România și fără precedent în domeniul sănătății sau al serviciilor conexe actului medical. Coexistența programelor „Balneofiziokinetoterapie și recuperare” (domeniul Sănătate) și „Kinetoterapie și motricitate specială” (domeniul Știința Sportului și Educației Fizice) produce diferențe în ceea ce privește competențele dobândite, statutul profesional și modul de recunoaștere administrativă, generând confuzii recurente pentru absolvenți, universități, angajatori și instituțiile publice care operează încadrări profesionale.

Această situație a fost agravată de abrogarea art. 12 din Legea nr. 229/2016, care anterior oferea un mecanism de uniformizare prin măsuri compensatorii. În lipsa acestui instrument, nu mai există un cadru legal prin care absolvenții celor două programe de studii să fie aduși la un nivel minimal comun de competențe profesionale, fapt care afectează direct accesul în profesie și conduce la aplicarea neunitară a legii. În condițiile în care profesia este una singură, dar formarea este dublă și neomogenă, devine indispensabilă instituirea unui set unic, clar și previzibil de condiții pentru dobândirea statutului de fizioterapeut autorizat.

Această dualitate a programelor de studii este incompatibilă cu principiile Directivei 2005/36/CE, care prevăd că accesul la profesiile de sănătate trebuie să fie bazat pe calificări echivalente și pe mecanisme transparente de verificare a competențelor. Mai mult, clasificările europene relevante — ESCO, ISCO și ISCED — definesc fizioterapeutul ca o singură profesie (cod ISCO 2264), încadrată exclusiv în domeniul Sănătate - cod ISCED 091 „Health”, ceea ce demonstrează lipsa justificării pentru existența a două formări distincte care produc absolvenți cu statut profesional identic, dar cu competențe diferite, încadrare diferită pe funcții etc.

Fragmentarea actuală generează consecințe foarte grave în cadrul sistemului public. În primul rând, există dificultăți majore în acordarea și recunoașterea gradelor profesionale, întrucât acestea sunt atașate funcțiilor de încadrare — funcții care diferă în mod artificial de programul de studii, nu de profesia reglementată. În prezent, fizioterapeuții sunt încadrați pe patru funcții COR diferite: fizioterapeut, fiziokinetoterapeut, kinetoterapeut și prof. CFM, deși exercită aceeași profesie reglementată prin lege. Această disociere creează inechități profesionale, discriminări la angajare, imposibilitatea recunoașterii vechimii, lipsa mobilității în sistem și afectează direct salarizarea, întrucât Legea nr. 153/2017 preia aceste funcții istorice fără a reflecta profesia unică de fizioterapeut. Disfuncțiile în mobilitatea profesională - de la grade profesionale care se pierde la schimbarea funcției, la imposibilitatea transformării posturilor în instituțiile publice - demonstrează cât de negativ influențează sistemul actual exercitarea unei singure profesii reglementate prin 4 funcții diferite.

În ceea ce privește examenul național de fizioterapeut autorizat, organizat de CFZRO în colaborare cu instituțiile de învățământ superior, acesta constituie singurul mecanism obiectiv, transparent și echitabil prin care se poate asigura un nivel minim comun de competențe profesionale pentru absolvenții celor două programe distincte. În contextul în care avem cunoștință că România este singura țară din UE cu două formări fundamentale diferite pentru aceeași profesie, examenul național devine nu doar oportun, ci indispensabil pentru armonizarea nivelului profesional și pentru asigurarea conformității cu standardele europene. Considerentul (11) al Directivei 2005/36/CE confirmă dreptul statelor membre de a stabili standarde profesionale, mecanisme de control și cerințe speciale pentru exercitarea unei profesii reglementate, atunci când acestea sunt justificate de interesul general; în acest sens, introducerea unui examen național de intrare în profesia de fizioterapeut reprezintă un instrument legitim și necesar pentru garantarea calității și siguranței actului profesional.

În lipsa intervenției legislative, profesia de fizioterapeut va rămâne singura profesie reglementată din România în care accesul, evoluția în carieră, salarizarea și recunoașterea profesională depind de programul de studii absolvit, nu de competențele profesionale sau de profesia exercitată. Introducerea articolului propus reprezintă astfel o măsură necesară, proporțională și justificată, care corectează o anomalie structurală și restabilește coerența legislativă, protejând totodată siguranța pacienților și calitatea serviciilor de fizioterapie.

În același timp, exercitarea profesiei de fizioterapeut presupune un contact direct, nemijlocit și adesea repetitiv cu persoane aflate în situații de vulnerabilitate – minori, persoane cu dizabilități, vârstnici sau pacienți cu limitări funcționale severe. Specificul activității implică intervenții asupra corpului pacientului, în contexte care presupun un nivel ridicat de încredere profesională și integritate morală. În acest context, introducerea condiției privind inexistența înscrierii în Registrul național automatizat cu privire la persoanele care au comis infracțiuni sexuale, de exploatare a unor persoane sau asupra minorilor reprezintă o măsură de protecție a beneficiarilor serviciilor de fizioterapie și o garanție suplimentară a integrității profesionale. Măsura este proporțională cu natura activității desfășurate și se aliniază standardelor aplicabile altor profesii reglementate care presupun contact direct cu persoane vulnerabile.

Introducerea articolului privind recunoașterea drepturilor câștigate este o consecință firească și necesară a instituirii examenului național de intrare în profesia de fizioterapeut, prevăzut la art. 8 alin. (3) lit. b). Odată cu stabilirea unui mecanism unitar de verificare a competențelor pentru accesul în profesie, devine indispensabilă și reglementarea tranziției pentru persoanele care au dobândit deja dreptul de a practica fizioterapia în temeiul legislației anterioare. Această soluție este impusă de principiile securității juridice, protecției încrederii legitime și neretroactivității legii civile, consacrate de art. 15 alin. (2) din Constituție și de art. 6 din Legea nr. 24/2000.

Reglementarea propusă răspunde situației particulare a profesiei de fizioterapeut, singura profesie reglementată din România pentru care, timp de peste două decenii, au coexistat două programe universitare distincte, aparținând unor domenii diferite – Sănătate și Știința Sportului și Educației Fizice – care au produs absolvenți cu calificări administrative diferite, dar cu drept de practică profesională identic. Această dualitate de formare a generat în timp un corp profesional eterogen, cu încadrare neunitară, diferențe de încadrare pe funcții COR, dificultăți în recunoașterea vechimii, a gradelor profesionale și a mobilității în instituțiile publice și nu numai. În acest context,

instituirea unui examen obligatoriu pentru toți profesioniștii ar fi neproportional și contrar principiilor de drept.

Pe acest fond, art. 9 are rolul de a delimita în mod clar persoanele care au dobândit dreptul de a practica anterior noilor reglementări și care, în virtutea principiului *tempus regit actum*, nu pot fi obligate să își restrângă sau să își redobândească drepturile profesionale prin promovarea unui examen suplimentar. Acest tip de dispoziție tranzitorie este o practică uzuală în toate modificările legislative care introduc condiții noi pentru accesul într-o profesie reglementată.

Mai mult, Conform Clasificării Internaționale Standard a Educației - ISCED 2013, programul de studii pentru calificarea de fizioterapie este încadrat la domeniul de educație sănătate (09), nivel terapie și reabilitare (0915). Necesitatea modificării art. 11 derivă din schimbările semnificative produse în ultimii ani în structura programelor de studii universitare care formează viitorii fizioterapeuți. În prezent, România se confruntă cu o situație fără precedent la nivel european: anual, peste 1500 de absolvenți finalizează programul de studii Kinetoterapie și motricitate specială, la care se adaugă absolvenții programelor Balneofiziokinetoterapie și recuperare. Această realitate evidențiază impactul major al programelor de formare asupra pieței muncii și asupra sistemului de sănătate, dar și necesitatea unei clarificări legislative cu privire la recunoașterea titlurilor oficiale de calificare.

Această nevoie a devenit și mai stringentă odată cu actualizarea nomenclatorului domeniilor și specializărilor universitare prin HG 412/2024 (aplicabilă pentru anul universitar 2024/2025), prin care programul de studii universitare de licență Kinetoterapie și motricitate specială a fost asimilat domeniului detaliat ISCED-F 2013 – 0915 Terapie și reabilitare, același domeniu în care este încadrată și fizioterapia la nivel internațional. Modificarea reprezintă o schimbare fundamentală, întrucât aliniază structura programelor românești cu clasificările UNESCO-ISCED, ESCO și cu standardele europene pentru profesiile din domeniul sănătății. În consecință, noua reglementare universitară confirmă faptul că cele două calificări oferite de programele de studii, respectiv Kinetoterapie și motricitate specială și Balneofiziokinetoterapie și recuperare aparțin aceluiași domeniu de formare – Terapie și recuperare – consolidând necesitatea reconfigurării cadrului legal pentru recunoașterea calificărilor.

În forma sa actuală, art. 11 utilizează un sistem complex și neomogen de clasificare a titlurilor oficiale de calificare, bazat pe istoricul celor două programe distincte (din domeniile de studii Sănătate și Știința Sportului și Educației Fizice), care au coexistat timp de peste două decenii.

Modificarea art. 11 este, aşadar, indispensabilă pentru a asigura o definire unitară, actualizată şi conformă cu standardele europene a titlului oficial de calificare în fizioterapie. Prin includerea expresă a diplomelor de licenţă cu titlul „fizioterapeut licenţiat” şi „licenţiat în kinetoterapie şi motricitate specială”, ambele încadrate în domeniul ISCED-F 2013 – 0915 Terapie şi recuperare, noul text legal reflectă realitatea academică actuală şi asigură coerenţa între legislaţia educaţională şi legislaţia profesională.

Totodată, menţinerea unor dispoziţii tranzitorii privind specializările istorice – balneofiziokinetoterapie şi recuperare, tehnici de balneofiziokinetoterapie, kinetoterapie şi motricitate specială, cultură fizică medicală – este indispensabilă pentru protejarea drepturilor câştigate ale absolvenţilor şi pentru a evita discriminările între generaţiile de profesionişti. Această abordare este în deplin acord cu principiile securităţii juridice şi previzibilităţii, precum şi cu structura academică din România, care a permis timp de peste 20 de ani formarea fizioterapeuţilor prin două programe educaţionale diferite.

Prin noua formulare, art. 11 permite alinierea profesiei de fizioterapeut la standardele internaţionale, clarifică integral cadrul titlurilor oficiale de calificare şi susţine implementarea coerentă a examenului naţional de autorizare prevăzut la art. 8. În lipsa acestei modificări, ar exista riscul ca legea să contravină chiar schimbărilor adoptate de Ministerul Educaţiei, menţinând o definire depăşită a calificărilor şi periclitând aplicarea unitară a reglementării profesionale.

Totodată, diferenţierea între categoriile exceptate este justificată legal şi necesară din perspectiva realităţii profesionale şi universitare. Astfel, includerea persoanelor care deţin deja calitatea de membru CFZRO reflectă faptul că acestea au trecut prin procedurile administrative de autorizare anterioare şi au beneficiat de verificarea dreptului de practică în temeiul legislaţiei aplicabile la acel moment. În mod similar, includerea absolvenţilor tuturor specializărilor care, la nivel istoric, au conferit acces la profesia de fizioterapeut – indiferent de titulatura programului de studii – este justificată de structurarea particulară a sistemului românesc de formare, menţinut prin acte normative succesive şi în vigoare la data absolvirii.

De asemenea, exceptarea persoanelor încadrate anterior Legii nr. 229/2016 în funcţiile specifice profesiei (fizioterapeut, fiziokinetoterapeut, kinetoterapeut, profesor CFM) este necesară pentru a evita situaţiile în care profesionişti cu vechime, titulari ai unor contracte de muncă valabile, ar fi obligaţi să susţină un examen suplimentar pentru a-şi menţine locul de muncă sau gradul profesional. Lipsa introducerii unei asemenea dispoziţii ar genera insecuritate

ROMANIA

juridică și ar contraveni principiului protecției raporturilor de muncă legal dobândite.

În ceea ce privește persoanele aflate în prezent în ciclul de studii, includerea lor între beneficiarii dreptului câștigat este impusă de faptul că acestea și-au început formarea într-un sistem juridic și universitar care le conferea acces la profesie fără examen național. Modificarea regulilor în timpul parcursului educațional ar afecta previzibilitatea, încrederea legitimă și ar putea pune în dificultate instituțiile de învățământ superior, obligate să revizuiască programe deja aprobate și acreditate.

Prin urmare, art. 9 nu reprezintă o derogare arbitrară, ci o măsură tranzitorie necesară pentru protejarea persoanelor care au dobândit dreptul de practică în baza legislației anterioare și pentru a preveni efectele nedorite ale unei reforme structurale asupra unei profesii care, istoric, a funcționat pe un cadru educațional fragmentat. Totodată, dispozițiile asigură o tranziție echitabilă către noul sistem de acces în profesie, permițând implementarea examenului național fără a afecta drepturile consolidate ale fizioterapeuților.

În România, funcționează multe unități sanitare publice și de asistență socială care nu au angajat niciun medic specialist de medicină fizică și reabilitare medicală, însă au angajați fizioterapeuți. Totodată, nici la nivelul învățământului special, al asistenței sociale, al furnizării serviciilor de îngrijire la domiciliu sau al unităților unde se desfășoară activități sportive de performanță nu există medici specialiști de medicină fizică și reabilitare medicală, având în vedere numărul redus al acestora (1012 în contract cu CAS la 31.12.2023)

În unitățile mai sus menționate, fizioterapeuții își desfășoară activitatea pe baza diagnosticului stabilit și la recomandarea medicului de altă specialitate (ex. neurologie, ortopedie și traumatologie, medicină sportivă etc.). Este necesar a fi detaliate tehnicile și intervențiile care compun fizioterapia, conform clasificărilor utilizate la nivel internațional de către:

- World Physiotherapy în “Policy Statement Description of Physiotherapy”- 2023, Secția 1 - Domains of physiotherapist practice competence, Physiotherapist Education Framework”-2021;
- World Physiotherapy Europe Region - Guidance Document – Expected Minimum Competencies for an Entry-Level Physiotherapist in the Europe, 2022 - Table 2: Descriptors of the EQF – level 6 și punctul 4 Physiotherapy entry-level (level 6) competencies;

Modificarea art. 17 este necesară pentru a asigura o reglementare clară, actualizată și aliniată la realitatea profesională, educațională și legislativă a profesiei de fizioterapeut. Forma anterior în vigoare prezenta o structurare limitativă și incompletă a domeniilor de practică, fără a reflecta pe deplin complexitatea intervențiilor fizioterapeutice, diversitatea contextelor profesionale și evoluția rolului fizioterapeutului la nivel național și internațional. În plus, categorii esențiale ale activității profesionale – precum învățământul, sportul de performanță sau cercetarea – nu erau menționate în mod expres în lege, ceea ce genera neclarități privind statutul, responsabilitățile și limitele de practică în aceste domenii.

În concordanță cu principiile World Physiotherapy și cu clasificările internaționale ISCO și ESCO, fizioterapia reprezintă o profesie complexă și autonomă în domeniul sănătății, ale cărei competențe se extind dincolo de practica strictă. Pentru a reflecta acest profil profesional actualizat, art. 17 a fost restructurat astfel încât să acopere explicit toate domeniile majore în care fizioterapeutul activează în mod real și continuu.

Astfel, domeniul clinic, care constituie nucleul profesiei, este redefinit pentru a evidenția rolul esențial al fizioterapeutului în conceperea, planificarea, implementarea și adaptarea unui plan fizioterapeutic, în toate nivelurile îngrijirilor fizioterapeutice – primare, secundare și terțiare. Formularea propusă clarifică explicit faptul că intervenția se desfășoară pe baza recomandării medicului de specialitate, evitând confuziile generate de expresia anterioară „îngrijiri conexe actului medical”, care în practica instituțiilor sanitare a fost interpretată restrictiv sau neunitar.

Introducerea domeniului învățământ reprezintă o armonizare necesară cu realitatea sistemului educațional românesc, în care fizioterapeuții sunt integrați în activități didactice de formare universitară și postuniversitară, precum și în activități profilactice și terapeutice desfășurate în unități școlare sau centre dedicate copiilor cu deficiențe neuropsihomotorii. Reglementarea expresă a acestui domeniu este esențială pentru clarificarea statutului profesional al fizioterapeuților din mediul academic și pentru corelarea cu standardele de formare acreditate.

De asemenea, în România există un număr considerabil de fizioterapeuți care activează în sportul de performanță, în cadrul federațiilor, cluburilor profesioniste și al loturilor naționale. Această activitate implica intervenții fizioterapeutice specifice – prevenirea accidentărilor, managementul traumatismelor acute, recuperarea în perioadele competiționale –, însă legislația nu o menționa explicit. Includerea acestui domeniu conferă

vizibilitate și recunoaștere unei arii profesionale consolidate, cerute atât de practicieni, cât și de instituțiile sportive.

Domeniul administrativ este păstrat, dar integrat într-o structură unitară a art. 17, având rolul de a reglementa activitățile de management, coordonare și supervizare a serviciilor de fizioterapie, desfășurate în instituții publice, private sau comunitare. O noutate necesară o reprezintă introducerea domeniului cercetare, în concordanță cu evoluția profesiei la nivel internațional și cu necesitatea dezvoltării practicii bazate pe dovezi. Fizioterapeutul contemporan nu este doar un furnizor de servicii, ci și un profesionist care contribuie la producerea de date științifice, validarea intervențiilor, elaborarea protocoalelor de practică fizioterapeutică și diseminarea cunoștințelor. În absența unei reglementări explicite, activitățile de cercetare nu erau suficient recunoscute, deși au un impact direct asupra calității actului terapeutic și asupra formării profesionale continue. Introducerea alin. (2) la art.17, permite Colegiului Fizioterapeuților din România să stabilească prin norme și alte domenii de practică, aprobate prin ordin al ministrului sănătății, asigură flexibilitatea necesară pentru adaptarea reglementărilor la evoluția profesiei. Acest mecanism este în deplin acord cu principiile tehnicii legislative și cu rolul autonom al organismului profesional, permițând actualizarea domeniilor de practică fără a fi nevoie de modificări legislative repetate.

Modificarea art. 24 alin. (1) este necesară pentru a actualiza sfera actelor normative a căror încălcare atrage răspunderea disciplinară. Textul actual nu include toate reglementările interne obligatorii ale Colegiului. Prin introducerea Regulamentului intern, a Codului deontologic și a hotărârilor organelor de conducere, se clarifică obligațiile profesionale ale fizioterapeuților și se asigură coerența cadrului de disciplină profesională.

La acest moment, **multe persoane folosesc în mod nelegal titlatura de fizioterapeut**, fără a avea calificarea necesară și fără a avea autorizație de liberă practică pentru exercitarea profesiei de fizioterapeut. Această situație generează riscuri majore de malpraxis asupra pacienților, deoarece aceste persoane nu sunt supuse supravegherii profesionale și disciplinare a CFZRO și nu pot fi trase la răspundere în condițiile prevăzute de lege.

Conform datelor oficiale ale Colegiului Fizioterapeuților din România, la nivel național sunt înregistrați 13.654 de membri, dintre care 8.811 avizați la zi, iar 2322 sunt inactivi (fără a include persoanele suspendate). Aceasta înseamnă că aproximativ 17,01% dintre persoanele înscrise nu sunt active sau nu îndeplinesc condițiile pentru exercitarea legală a profesiei. În lipsa unor instrumente clare de sancționare și control, aceștia continua să folosească

titulatura și practică fără drept, punând în pericol sănătatea publică și afectând credibilitatea profesiei.

În lipsa unei prevederi exprese în Legea nr. 229/2016, exercitarea ilegală a profesiei nu este sancționată penal în mod specific, ceea ce generează un vid legislativ grav. În prezent, nu există un temei juridic clar pentru intervenția autorităților de cercetare penală în astfel de situații, iar protecția pacientului este subminată.

În plus, cadrul legislativ care reglementează exercitarea profesiei de fizioterapeut nu conferă autorității profesionale un drept expres de a acționa în justiție sau de a sesiza organele competente în cazurile de exercitare nelegală a profesiei.

Deși Legea nr. 229/2016 consacră rolul CFZRO ca autoritate de reglementare și supraveghere profesională, aceasta nu prevede mecanisme procedurale prin care colegiul să poată interveni activ în apărarea profesiei, a pacienților sau a membrilor săi.

În lipsa unei prevederi exprese, cazurile de folosire abuzivă a titlaturii de fizioterapeut, de practică fără drept ori de prezentare falsă a calității profesionale nu pot fi urmărite eficient de autorități, iar CFZRO nu are posibilitatea de a se constitui parte civilă sau de a sesiza direct organele de urmărire penală.

Această lacună legislativă limitează capacitatea instituțională a Colegiului de a proteja pacienții și de a sancționa conduitele lipsite de etică sau ilegale, permițând în practică desfășurarea unor activități neautorizate care pot aduce atingere sănătății publice și prestigiului profesiei.

Totodată, în lipsa unei obligații de informare reciprocă între autoritățile judiciare și CFZRO, colegiul nu este notificat în cazurile în care membri ai săi fac obiectul unor acțiuni penale sau al unor hotărâri judecătorești definitive privind fapte legate de exercitarea profesiei.

În comparație cu alte organizații profesionale din domeniul sănătății precum Colegiul Medicilor din România, Colegiul Farmaciștilor din România sau Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor, Asistenților și Asistenților Medicali din România, care au consacrate prin lege competențe similare de sesizare și cooperare judiciară, CFZRO se află într-o poziție defavorizată, lipsindu-i instrumentele juridice necesare pentru exercitarea rolului său de autoritate competentă.

Această intervenție legislativă este esențială pentru protejarea interesului public, respectiv a sănătății populației, și pentru consolidarea autorității profesionale a CFZRO, ca organism de reglementare și control.

ROMANIA

Prin introducerea articolului 24¹, se creează un cadru normativ explicit care califică exercitarea fără drept a profesiei de fizioterapeut drept infracțiune, în concordanță cu dispozițiile generale ale Codului penal (art. 348 – „Exercitarea fără drept a unei profesii sau activități”). Această prevedere răspunde necesității de a proteja sănătatea publică și siguranța pacienților, având în vedere numărul tot mai mare de situații în care persoane fără drept folosesc titlatura de fizioterapeut sau prestează servicii de specialitate fără supravegherea Colegiului.

Totodată, articolul introduce interdicția ca persoanele care nu dețin sau care au pierdut calitatea de membru al CFZRO să ocupe funcții de conducere, reprezentare sau coordonare în cadrul structurilor colegiale naționale ori teritoriale.

Această măsură are ca scop asigurarea integrității instituționale și a bunei guvernante, prevenind situațiile în care persoane sancționate sau suspendate ar putea participa la luarea deciziilor profesionale.

În același timp, alineatul (2) al articolului 24¹ stabilește o interdicție legală clară pentru persoanele care nu mai dețin calitatea de membru al CFZRO să ocupe funcții de conducere sau în cadrul structurilor colegiale naționale sau teritoriale. Această reglementare este necesară pentru asigurarea integrității instituționale a Colegiului, prevenirea conflictelor de interese și consolidarea bunei guvernante în structurile profesionale.

Prin articolul 24² se consolidează rolul activ al CFZRO în apărarea profesiei și protejarea pacienților. Astfel, colegiul dobândește expres dreptul de a exercita acțiunea civilă și de a sesiza organele de urmărire penală ori autoritățile competente în cazurile de practică neautorizată, folosire abuzivă a titlului sau falsă reprezentare profesională.

În același timp, se introduce obligația ca organele judiciare să înștiințeze CFZRO în cazul declanșării unei acțiuni penale împotriva unui membru pentru fapte comise în legătură cu exercitarea profesiei, precum și să comunice hotărârile definitive pronunțate în astfel de cauze.

Această procedură este aliniată practicii din legislațiile speciale ale celorlalte profesii din domeniul sănătății (medici, farmaciști, asistenți medicali), asigurând transparența și cooperarea instituțională între sistemul judiciar și organizația profesională.

Prin aceste reglementări:

- se întărește mecanismul legal de protecție a profesiei și a pacienților, prin sancționarea clară a practicii fără drept;

- se conferă CFZRO competența directă de a sesiza autoritățile, consolidându-și statutul de autoritate competentă la nivel național;
- se instituie măsuri de integritate și responsabilitate profesională pentru persoanele care ocupă funcții în organele de conducere;
- se creează un cadru unitar de colaborare cu instanțele de judecată și organele de urmărire penală, în vederea aplicării eficiente a legii.

Următoarele motive justifică adoptarea cu celeritate a acestei completări legislative:

- (i) Creșterea numărului de cazuri de exercitare neautorizată a profesiei, inclusiv de către persoane care activează în mediul privat fără supravegherea Colegiului și fără respectarea condițiilor legale minime (autorizare, avizare);
- (ii) Creșterea numărului de sesizări ale organelor de poliție cu privire la calitatea de membru a unor persoane care nu sunt membre ale CFZRO, pentru care s-a declanșat cercetarea penală pentru anumite infracțiuni (ex. agresiune sexuală, vătămare corporală)
- (iii) Creșterea numărului de sesizări ale pacienților și medicilor față de persoane care își desfășoară profesia și nu sunt membre ale CFZRO
- (iv) Absența unui instrument sancționator direct, specific profesiilor din domeniul sănătății, în actuala lege, care lasă neprotejate interesele pacienților și creează dificultăți juridice în gestionarea plângerilor sau sesizărilor;
- (v) Necesitatea alinierii la modelul legislativ al altor profesii reglementate, precum cele din domeniul medical, psihologic sau farmaceutic, unde exercitarea fără drept este sancționată penal prin legi speciale;
- (vi) Necesitatea consolidării rolului și autorității CFZRO, ca garant al calității și siguranței profesiei, în contextul consolidării poziției sale ca autoritate competentă la nivel național.

Prin introducerea articolelor 24¹ și 24² după articolul 24 din Legea nr. 229/2016, se instituie un cadru juridic complet pentru sancționarea exercitării nelegale a profesiei de fizioterapeut și consolidarea autorității CFZRO în domeniul disciplinar, civil și penal.

Instituirea unui cadru tranzitoriu clar este determinată de situația urgentă ce afectează absolvenții programelor de studii de licență Balneofiziokinetoterapie și recuperare, recunoscute prin legislația actuală ca fiind corespondente profesiei de fizioterapeut. Aceștia sunt în prezent încadrați pe funcția de Asistent medical licențiat în balneofizioterapie și recuperare, și dețin aviz de liberă practică emis de Ordinul Asistenților

ROMANIA

Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România (OAMGMAMR), deși nu se încadrează în profesia de asistent medical.

Începând cu anul 2008, absolvenții programului de studii Balneofiziokinetoterapie și recuperare nu au avut un cadru legislativ clar în ceea ce privește profesia corespondentă titlului de calificare, fiind autorizați anterior de către OAMGMAMR.

Odată cu adoptarea Legii nr. 229/2016 și înființarea Colegiului Fizioterapeuților din România (CFZRO), specializarea Balneofiziokinetoterapie și recuperare a fost încadrată ca titlu oficial de calificare pentru profesia de fizioterapeut.

Pentru clarificare, facem mențiune că în prezent nu s-a făcut unificarea titlului profesional și există următoarele ocupații corespondente profesiei de fizioterapeut prevăzute în Legea nr. 153/2017, pe baza cărora se face încadrarea pe funcții: kinetoterapeut, profesor CFM și fiziokinetoterapeut.

În această perioadă de tranziție (2016 -2025) OAMGMAMR a continuat să elibereze avize temporare pentru aceste persoane care erau angajate pe posturi de asistent medical, în lipsa unei reglementări clare cu privire la situația acestora.

De la înființarea CFZRO în anul 2018, au fost întreprinse demersuri pentru clarificarea acestei situații; cu toate acestea, până în prezent, nu s-a ajuns la o soluție concretă.

Astfel, aceste persoane, se află într-un pericol direct și iminent de a-și pierde locul de muncă din cauza lipsei unui aviz de practică pentru a-și continua activitatea conform funcției pe care sunt încadrați la acest moment. Această măsură de echivalare a posturilor este absolut necesară nu doar pentru a preveni un impact social major, prin protejarea locurilor de muncă, ci și pentru a clarifica statutul profesional al acestor persoane, care ar trebui să se conformeze standardelor legislative actuale.

Potrivit art. 50 din Codul muncii, Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: (...) h) de la data expirării perioadei pentru care au fost emise avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei. Dacă în termen de 6 luni salariatul nu și-a reînnoit avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei, contractul individual de muncă încetează de drept.

Adoptarea propunerii legislative are, așadar, un impact social și economic semnificativ pentru profesioniștii afectați, asigurând stabilitatea și continuitatea locurilor de muncă ale acestora. Fără această reglementare urgentă, acești profesioniști s-ar afla într-o situație juridică incertă care le-ar împiedica exercitarea drepturilor de muncă, chiar și în condițiile în care sunt

supra calificați. Intervenția legislativă devine astfel esențială pentru a permite acestor persoane să își continue activitatea în domeniul lor de pregătire profesională, garantând stabilitate și protejând dreptul constituțional la muncă.

Un alt beneficiu social major al acestei măsuri este clarificarea statutului profesional al persoanelor calificate în fizioterapie. În lipsa unei reglementări clare, aceste persoane ar continua să fie încadrate pe posturi de „asistent medical”, funcție care nu reflectă corect nivelul lor de studii și competențele dobândite. Prin recunoașterea formală a funcției de fiziokinetoterapeut, în conformitate cu pregătirea lor academică și profesională, acești profesioniști își vor putea exercita drepturile și își vor putea păstra statutul, consolidând astfel identitatea și demnitatea lor profesională.

Un aspect important al acestei măsuri legislative este și faptul că implementarea nu generează un impact bugetar asupra fondurilor publice. Salariile prevăzute pentru funcția de fiziokinetoterapeut sunt similare cu cele pentru funcția de “asistent medical licențiat în balneofiziokinetoterapie și recuperare” conform grilei de salarizare prevăzute de Legea nr. 153/2017. Prin urmare, echivalarea posturilor nu presupune creșteri salariale sau costuri suplimentare pentru angajatori sau pentru bugetul de stat, fiind o măsură necesară pentru securizarea locurilor de muncă fără impact financiar suplimentar.

Confuzia cu privire la statutul acestor profesioniști a fost cauzată de denumirea programului de studii stabilită de universități și de reglementarea întârziată a profesiei de fizioterapeut, situație ce nu poate fi imputată nici absolvenților, nici organizațiilor profesionale. Aceste organizații nu au făcut decât să identifice soluții provizorii care să sprijine angajarea acestor persoane și să le permită menținerea locului de muncă în lipsa unui cadru legal complet. În acest context, adoptarea prezentului act legislativ este esențială pentru a asigura un tratament echitabil pentru toți profesioniștii din domeniul fizioterapiei, respectând principiile de justiție și egalitate în exercitarea drepturilor conform pregătirii dobândite.

Completarea legislativă propusă este esențială pentru respectarea drepturilor constituționale ale persoanelor calificate în fizioterapie, pentru asigurarea stabilității locurilor de muncă și pentru îndeplinirea obligației statului de a proteja dreptul la muncă.

Având în vedere argumentele prezentate mai sus, înaintăm
Parlamentului României, spre dezbatere și adoptare, prezenta propunere
legislativă.

INIȚIATORI

Nr. crt.	NUME ȘI PRENUME	SEMNĂTURA
1.	Adrian COZMA – Deputat PNL	
2.	PÎȘIRU-POPA BEANINA – PNL	
3.	MOȘ ARINA	
4.	STROE IONUȚ MARIAN	
5.	Pandea Ciprian	
6.	Mocanu Adrian	
7.	Scarlat George	
8.	Gial Calin	
9.	MOISIN RADU-MARIN	
10.	MITITELU ECUAR	
11.	Pandea Ciprian	
12.	Teodorin Andrei-Ionut	
13.	Cotinescu Aurelian	

14.	RUSU SEBASTIAN MIHAI	
15.	NĂCĂU SORIN PNL	
16.	LUCIAN BODE PNL	
17.	VELA ION MARCEL PNL	
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		
23.		
24.		
25.		
26.		
27.		
28.		
29.		
30.		
31.		
32.		